
SOPHIE
JOMAIN
TAJEMSTVÍ
SÍDLA
LITTLE
BALMORAL
COO
BOO

Tajemství sídla Little Balmoral

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Jomain
Tajemství sídla Little Balmoral – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAJEMSTVÍ
SÍDLA
LITTLE
BALMORAL

Sophie
JOMAIN

COO
BOO

Přeložila Světlana Ondroušková

© 2025 Charleston, une marque des Éditions Leduc
76 Boulevard Pasteur, 75015 Paris – France
Translation © Světlana Ondroušková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4360-6
ISBN e-knihy 978-80-267-4358-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4378-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-267-4379-8 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Marie-Claude, mé oblíbené Québečance,
bez níž by tento text neměl své jedinečné kouzlo!

PŘEDMLUVA

Milí čtenáři a milé čtenářky, v tomto textu si asi všimnete několika administrativních zjednodušení a možná obsahuje i notářské nepřesnosti, ale nemějte mi to za zlé. Příběh si někdy žádal, abych trochu zkreslila realitu. A ačkoli jsem se snažila vzdát hold kráse departmentu Creuse, protože opravdu krásný je, nesnažte se Cornehotte hledat na mapě. Neexistuje.

A nakonec, pokud vás zajímá, k čemu slouží ten malý kousek červeného plastu přiložený ke knize, zkuste s ním přejet přes tento motiv s červenými listy a… čtěte!

Cornehotte,
4. srpna 2025

Drahá slečno Demayová,
byl jsem pověřen vyřízením pozůstalosti po paní Renatě Clavreuilové, za svého života bytem v Cornehotte ve Francii, která zemřela v Guéretu dne 24. června 2025.

S ohledem na zjištění, která mám k dispozici, jste jedinou oprávněnou osobou v rámci pozůstalosti po paní Clavreuilové. Tímto Vám sděluji, že Vás ve své závěti ustanovila svou univerzální dědičkou.

Zasílám Vám formulář s osobními údaji, abych mohl doplnit příslušný spis. Prosím Vás o jeho řádné vyplnění a vrácení spolu s přiloženou oboustrannou kopií Vašeho dokladu totožnosti a oddacím listem Vašich rodičů.

Jakmile obdržím tyto dokumenty a provedu jejich nezbytné ověření, neprodleně Vás budu znovu kontaktovat, abych Vás seznámil s obsahem závěti Vaší tety.

V mezičase přijměte, vážená slečno Demayová, mou upřímnou soustrast.

S pozdravem
Arthus Trottoy
Notář

1

Phèdre

NÁVRAT DO CORNEHOTTE

3. říjen

Nechala jsem za sebou dálavy Québecu zářící odstíny rudých barev, a i když je okolí Creuse docela jiné než mé kanadské kraje, podzim je zde stejně podmanivý. Všude kolem listí zlátne a červená a mým ohromeným zrakům se nabízí paleta neobyčejných barev. Miluju, když léto končí a uvolňuje místo kouzlu října. Vše je pak romantičtější a hřejivější. Řekla bych, že ze všech ročních období je podzim nejkonejšivější. Vždycky jsem ho měla raději než ostatní.

Zpomalím, protože se přede mnou objeví bílá červeně lemovaná značka, která ve Francii označuje vjezd do obce. Povolená rychlost padesát kilometrů za hodinu. O dvě stě metrů dál už se rychlost snižuje na třicet. Hned za tříobloukovým mostem klenoucím se přes řeku Creu-

se stojí škola. V létě se podél břehů táhly listy leknínů a bylo možné zaslechnout kvákat žáby. Popojedu o něco dál a znovu zahlédnu pekárnu, kde ještě před devíti lety pekli chleba v peci na dřevo.

Vzpomínám si, jako by to bylo včera, na domky z šedivého kamene a staré hradby, na radnici s náměstíčkem, fontánou a lavičkami, které vás vítají ve stínu platanů. Je to nádhera.

Nikdy by mě nenapadlo, že se do Cornehotte, rodné vesničky své matky, ještě někdy vrátím. Naposledy jsem tady byla v roce 2016. Čtyřiadvacátého července bylo nebe nekonečně modré a dost teplo na to, aby se dalo koupat v řece, a také to byl den, kdy se to málo, co ještě z naší rodiny zbývalo, rozpadlo na kousky. Bylo mi tehdy šestnáct.

Dostat se přes Atlantik není jako zaběhnout přes ulici do pekárny, takže jsme s mámou Cornehotte nenavštěvovaly moc často, ale po té hádce, která propukla mezi ní a tetou, jsme se sem už nikdy nevrátily.

Co se stalo? Není to žádný hezký příběh, a přesto na něm není nic, co by lidstvo už dávno neznalo: alzheimer, pohřeb a dědictví rozfofrované starší dcerou dřív, než přišel čas ho vypořádat, zatímco se mladší vzteky bez sebe a s pocitem nespravedlnosti ocitá na mizině, aniž by se k tomu jakkoli mohla vyjádřit. „Není to tvůj byznys," řekla mi kdysi spolužačka, když jsem se vrátila do Québecu. „Je to věc dospělých a dospělí se často chovají jako úplní idioti, když jde o prachy." Možná, ale i tak to mělo vliv na spoustu věcí – s tetou jsem od té doby už nikdy nemluvila.

A dnes? Nemám už rodiče ani prarodiče, strýce ani bratrance nebo sestřenice, takže jsem odteď jedinou zástupkyní rodu Demayových, a jsem to já, kdo zdědí veškerý majetek.

Jaká ironie osudu… Máma se musí obracet v hrobě. Závěť zjevně musela být výrazně v můj prospěch, abych souhlasila, že se do těchto končin vrátím. Protože i když je Cornehotte tak rozkošné místo, jak i jeho jméno napovídá, právě tady jsem za sebou zanechala ty nejhorší vzpomínky na své dospívání. Notář mi v komunikaci nic bližšího nesdělil, ale jsem si jistá, co jsem zdědila: dům své tety. A ne jen tak ledajaký dům. Jde o panské sídlo postavené na počátku devatenáctého století. Stavení obehnané vysokým plotem, které člověk vídá jen ve filmech nebo během prázdninových cest a sní, že by v takovém jednou chtěl žít. Přesně takový, jaký si většina lidí nikdy nebude moci dovolit. Moje teta byla umělkyně a vedlo se jí dobře. Obrazy, plakáty, knížky pro děti – tohle všechno plus peníze, které ukradla mé babičce, takže si v klidu mohla vybudovat pohodlný život na rozdíl od mé matky.

Teď už je to jedno. Zdědím, prodám a vrátím se domů!

Polykám hořkost a vjíždím hlouběji do vesnice, abych zaparkovala kousek od radnice, rozkošné kamenné budovy lemované platany, po jejíchž zdech se pnou červenající se listy psího vína. Vystoupím z půjčeného auta s kabelkou a složkou dokumentů v podpaží a kráčím po dláždění ke granátově červeným dveřím na rohu ulice, na nichž zlatá cedule oznamuje sídlo notářské kanceláře, kde mám schůzku.

Je otevřeno, stačí jen zatlačit do dveří.

Je pět hodin odpoledne a koncipient už odešel, takže když vcházím, je doktor Trottoy sám.

„Phèdre Demayová! Rád vás konečně poznávám.“ Srdečně mě přijímá s nataženou rukou. „Jako byste z oka vypadla vaší tetě! Už vám to někdy někdo řekl?“

Když jsem byla malá, pořád mi to někdo předhazoval, což mou mámu až neuvěřitelně vytáčelo. Tuší vůbec notář Trottoy, že pro mě to není ani v nejmenším kompliment? Pochybuju o tom. Jsem si téměř jistá, že teta si musela hrát na oběť, nebo ještě hůř – že o nás dokonce lhala a vymýšlela si, že jsme s matkou dvě ublížené nevděčnice. Kdo ví?

Se zdvořilým přikývnutím mu stisknu ruku, aniž bych na jeho otázku odpověděla.

„Dobrý den, pane notáři."

„Není to zrovna za rohem, takže jsem opravdu rád, že jste mohla vážit tak dalekou cestu. Posaďte se, prosím. Zůstáváte na noc tady v Cornehotte?"

„Ne, v Guéretu, alespoň pro dnešek."

„V tom případě se budu snažit, abychom to příliš neprodlužovali. Dny se krátí a já bych byl nerad, abyste kvůli mně musela řídit potmě. Dáte si něco k pití? Čaj, kávu? Mám obojí."

Opravdu laskavý člověk. Hned bych sundala masku hořkosti, se kterou jsem přicestovala. Trochu se uvolním.

„Čajem nepohrdnu."

„Pokud máte ráda kořeněné čaje, mohu vám nabídnout jeden vynikající. Se sušenkami je naprosto výtečný."

Jak bych mohla odmítnout?

Myslím, že takové schůzky u notáře, jako je tato, nebývají časté. Doktor Trottoy působí jako ztělesněná dobrota.

„Vždycky si užívám to nejlepší, co nám roční období nabízejí," prohlásí a vloží do šálku látkový sáček. „Jablka, ořechy a skořice… Podzim je hotový poklad!"

Jak bych se na něj mohla upřímně neusmát?

„Souhlasím s vámi, i já mám tohle období nejraději."

„Tak to si život v Cornehotte zamilujete! Tady je podzim krásnější než kdekoli jinde."

Nakrčím obočí, ale ne proto, že si nemyslí, že to Kanada drží prvenství, co se krásy krajiny týče.

„Žít tu?“

„Máte pravdu, nepředbíhejme,“ řekne a nalije mi čaj, pak se usadí za svůj pracovní stůl. „Nejdřív papírování, potom budoucnost.“

Zatímco otevírá desky s dokumenty, trochu dotčeně si odkašlu.

„Pane doktore… vlastně ani nevím, na co a kde zemřela moje teta. Už několik let jsme spolu nemluvily.“

Zvedne oči a dopřeje si trochu času, než mi odpoví. Zajímalo by mě, co se mu honí hlavou. Asi že si dědictví nezasloužím…

„Zesnula v domově s pečovatelskou službou, kde pobývala poslední dva týdny po prodělaném infarktu. Srdce se jí zastavilo ve spánku. Bylo už velmi slabé, vaše teta o tom věděla dlouho, byla tady řada varovných příznaků. Proto také učinila všechna nezbytná opatření a v tomto ohledu je vše v naprostém pořádku,“ sděluje mi a poklepává prsty na složku.

„Chápu… My dvě jsme si nebyly nejbližší, překvapuje mě, že mi vůbec něco mohla odkázat.“

„Život je vždy plný překvapení, slečno Demayová. Věci je nutné brát tak, jak k nám přicházejí.“

Jelikož jen přikývnu a nic nedodám, zahájíme jednání.

Nejdříve se mnou projde mé osobní údaje: „Phèdre Demayová, francouzsko-kanadské státní příslušnosti, narozená v Montrealu v Kanadě dne…“ Bla bla bla. Potom mluví o dědictví v právnickém žargonu, který mě několikrát donutí zívat. Včera jsem přistála na letišti Charlese de Gaulla a po pouhých čtyřech hodinách spánku a příšerném časovém posunu jsem odřídila šest hodin cesty,

abych se dostala až sem. Ani zdaleka nejsem tak svěží, jak bych si přála, ale přesto se konečně dostáváme k věci.

„Vaše teta neměla děti, proto vám odkazuje veškerý svůj majetek: své obrazy včetně exponátů v galeriích a výnosů z jejich případného prodeje, nový vůz s pohonem na všechna čtyři kola, starou oslici ustájenou na farmě Rosierových, sídlo v Cornehotte v odhadní ceně 480 000 eur a také…“

Nevědomky mi z úst unikne hvízdnutí.

„To je slušná suma…“

„Máte pravdu,“ pokračuje ve čtení. „Tedy, jak jsem říkal, sídlo v Cornehotte, stejně jako veškeré bankovní zůstatky a investice ve výši 512 350 eur a také kapitál z jejího životního pojištění ve výši 551 000 eur. Z této částky budete osvobozena od daně, jelikož si ho vaše teta sjednala v době, kdy měla několik let daňový domicil v Kanadě.“

Tentokrát jsem musela úplně změnit barvu. Jak mohla teta tak neuvěřitelně zbohatnout? Jistě si hodně pomohla z peněz mé babičky, ale ta rozhodně nevlastnila takové jmění. A přiznávám, že si nepamatuju, že by teta žila v takovém přepychu.

„Netušila jsem, že byla tak zámožná…“

„Hodně jí vynesl prodej obrazů. Byla celosvětově uznávanou umělkyní, přesto žila velmi skromně.“

Na to můžu jen přikývnout. Mám pocit, jako by mi z románu jejího života uteklo několik stránek.

„Vyčíslil jsem vám obsah pozůstalosti, nicméně,“ pokračuje, „závěť vaší tety udává další podrobnosti týkající se vaší osoby.“

„Poslouchám.“

„Bylo rozhodnuto, že kapitál z životního pojištění musí být použit na celkovou rekonstrukci sídla, které vám teta odkazuje.“

Celá blednu a začíná mi docházet, co tím myslel, když říkal, že život v Cornehotte si zamiluju – a vůbec se mi to nelíbí.

„Rekonstrukce? To přece není možné, to bych tady musela zůstat několik měsíců, možná i víc… Něco takového jsem vůbec neměla v plánu."

„Můžete si najmout architekta a stavbyvedoucího, ale jejich plat vás jistě vyjde na čtvrtinu celkového rozpočtu."

Snažím se vzpamatovat.

„Moje teta si snad představovala, že se na všechno vykašlu a zůstanu tady, abych se starala o její dům? To je snad vtip."

Notář omluvně sevře rty a dává mi najevo, že je to buď, anebo.

To se mi snad zdá… Celý život jsem se musela dívat na svou matku, jak dře, aby nás uživila, jak se rozhoduje, která z nás bude mít větší kousek masa, která si musí koupit nové oblečení a která může počkat, a často to byla ona, protože já jsem ještě rostla. V Kanadě pracuju v knihkupectví, nemám na rozdávání a musím si ledacos odříct, protože rakovina nikomu nic nedaruje. Bez pojištění máma nedostávala žádné peníze a musely jsme si vzít půjčku na živobytí, kterou už čtyři roky každý měsíc splácím. Navzdory tomu vedu slušný život a nerada bych ho obrátila vzhůru nohama jen proto, abych dala do pořádku barák po tetičce, která o mě nikdy nejevila zájem. Za devět let mi nenapsala jedinou řádku. Ani jedinkrát.

Dobře, já jí taky ne, ale z nás dvou byla dospělá ona.

„Poslyšte… Měla jsem v úmyslu sem přijet a sídlo co nejrychleji prodat, alespoň v to jsem doufala. Abych to mohla udělat, musela jsem si v Québecu vzít volno z práce a pronajmout svůj byt. Nepředpokládala jsem, že tady

strávím víc než měsíc nebo dva, než se vyřídí formální záležitosti, a že prodej svěřím realitce. A vy mi teď oznamujete, že to bude trvat pravděpodobně víc než rok?“

Sklopí oči do papírů a pokusí se o uklidňující úsměv.

„Vaše teta, madam Clavreuilová, nechala udělat odhad prací. Kompletní renovace by mohla být hotová asi tak za čtyřiadvacet měsíců. Šestatřicet, pokud se rozhodnete i pro bydlení na půdě.“

„Dva roky! To doopravdy nejde, mám přece i svůj život!“

Technicky vzato sice za moc nestojí a smrskl se na cestu do práce a z práce, pak večeře a hajdy na kutě. Brzy mi bude dvacet pět, nemám žádný vážný vztah ani dost peněz, abych si mohla pravidelně někam vyrazit nebo snad na dovolenou… Jen letenka sem mě stála velkou část úspor, ale pořád je to můj život a nerada bych o něj přišla.

„Nechte mě to prosím dokončit,“ požádá mě doktor Trottoy. „Vaše teta učinila za svého života určitá opatření. Ustájení pro oslici bylo zaplaceno až do dožití zvířete, nemusíte se o ni tedy starat. Dědická daň a náklady na notáře budou odečteny z bankovního zůstatku. Byl zřízen účet, který vám umožní pokrýt náklady spojené s renovací domu, vybavení a další drobnosti, které budete muset pořídit. Vše samozřejmě musí být doloženo, pokaždé mi předložíte faktury.“

„To je šílenství!“

„Plně chápu, že se vám to může zdát poněkud unáhlené,“ připouští, „ale nebudete muset platit nájem ani další výdaje, protože náklady na vytápění, elektřinu a vodu jsou považovány za nezbytné pro řádný průběh prací.“

„A co se stane, pokud na rekonstrukci nevyčerpám všechny peníze?“

„Jakmile dokončíte nezbytné práce, zbývající částka připadne vám. Budete se moci rozhodnout, zda zůstanete, nebo nemovitost prodáte a utrženou sumu si ponecháte. Ale pozor, vaše teta již schválila některé položky v rozpočtu, řemeslníky nebudete moci změnit, pokud nebude překážka na jejich straně. Jsou to převážně zdejší živnostníci z Cornehotte, na tom si zakládala."

„Jasně, člověk nikdy neví, klidně bych ji mohla oklamat a kšeft dohodit nějakým mizerně placeným řemeslníkům z východní Evropy."

Můj sarkasmus nechá bez povšimnutí.

„Řekněme, že na tohle šílenství přistoupím. Z čeho mám ale žít, pokud budu veškerý čas trávit dohledem nad rekonstrukcí? Předpokládám, že ze vzduchu asi ne?"

„Vaše teta pamatovala i na to a vyčlenila vám měsíční rentu 1500 eur až do konce prací, a to na dobu maximálně tří let. Celkem to činí 54 000 eur."

„Tři roky tady v žádném případě nezůstanu…"

„Je zde ještě jedna specifická podmínka."

„Divila bych se, kdyby žádná nebyla…"

Přísně pozvedne obočí a pokračuje.

„V případě, že by práce byly ukončeny před tímto termínem, bude částka, která vám byla měsíčně vyplácena, přímo postoupena jedné veřejně prospěšné společnosti."

Vše je nadmíru jasné a dokonale zrežírované.

Tetička myslela na vše, jak jinak, to jí je podobné. Byla ten typ, co si libuje v plánování a kontrole, ostatně se stejně pevnou rukou spravovala babiččiny peníze. Její rozhodnutí mě ale vyvedlo z míry, zejména to, že si vybrala právě mě.

„Pane doktore, dovolte mi jednu otázku, na kterou možná nebudete znát odpověď… Proč si jako dědičku vybrala

mě? Proč se rovnou nerozhodla pro jednu z těch veřejně prospěšných společností, kterou jste zmínil?“

Podívá se na mě zvláštním, až znepokojivým způsobem.

„To je přece zjevné, slečno Demayová, protože rodina pro ni znamenala víc, než si dokážete představit.“

Po těchto slovech je mé sezení u notáře v podstatě u konce. Před odchodem ještě podepíšu stohy dokumentů, aniž by mě vůbec napadlo, že bych mohla dědictví odmítnout. Vyslechnu si poslední administrativní a finanční pokyny a převezmu klíče od tetiččina sídla.

Nohy se mi klepou, ještě když nasedám do auta. Na tenhle třetí říjen budu dlouho vzpomínat, protože nic z toho jsem nečekala. V hlavě se mi všechno mele – opustit byt, svou zemi a vrátit se tam až za dva roky? Nebo byt nepouštět, pro věci se nevracet a nechat je nové podnájemnici? Je to kamarádka, jsem si jistá, že jí to nebude vadit. Hledá vlastní místo, kde by se mohla usadit, a podkrovní byt, ve kterém bydlím, zbožňuje. Jenže si připadám, jako by mě někdo nacpal do odstředivky na salát, už vůbec nevím, co je pro mě dobré. Co kdybych se vrátila k notáři a řekla mu, že jsem se spletla a dědictví už nechci? Všechno by bylo daleko jednodušší.

Povzdechnu si, protože ve skutečnosti je tahle možnost pro mě téměř nepředstavitelná. Až to panské sídlo prodám, umožní mi to odrazit se ode dna a naplánovat si konečně úplně jiný život. Dva roky práce na rekonstrukci, ze kterých vytěžím maximum, a pak se vrátím domů – to by mělo utéct rychle. Zavřu oči, a než nastartuju, zhluboka se nadechnu.

Slunce už začíná zapadat, za hodinu bude tma. Nemám odvahu sídlo navštívit hned teď, ale ráda bych ho alespoň viděla.

Po všech těch letech si stále přesně pamatuju, kudy se k domu na samotě jede. Prokličkuju ulice Cornehotte, vyjedu na úzkou cestu za vesnicí a tam ho najdu – stojí stranou, na vrcholu zalesněného kopce. Číní nad obcí jako tajemná stavba, ze které vyčuhuje skrze podzimně rudé listí jen střecha. Panské sídlo.

Zastavím se před kovanou bránou mezi dvěma obrovitánskými kamennými sloupy a stáhnu okénko, abych si ji mohla lépe prohlédnout. Její volutový štít stále vypadá skvostně. Křivky vlnící se v protisměru se sbíhají do hrotu zakončeného sluncem a mezi jednotlivými tyčemi mřížoví se zvedají zastrašující bodce. Mám pocit, že jsem kdysi slyšela, že je brána původní, zasloužila by pořádný nátěr. Tabulka pokrytá měděnkou, která už drží jen na dvou šroubcích, prozrazuje téměř mytický název sídla: Little Balmoral. A hned vedle stojí na sloupku černá, velmi stará poštovní schránka s dvířky zdobenými množstvím detailů a stříškou napodobující břidlicové tašky.

Na okamžik zavřu oči a začínají se hrnout vzpomínky. Máma kráčí za mnou a křičí na mě, ať neběžím tak rychle, když jdu vyzvednout poštu. Teta vytrhává plevel podél příjezdové cesty a já, pětiletá holčička, jsem se vyšvihla na staré kolo a učím se šlapat do pedálů po kamenité cestě. Letní slunce, potůček tekoucí za domem, ptáci v jedlích – tak moc ráda jsem sem jezdila.

Povzdechnu si, přemožená nostalgií, kterou jsem vůbec nečekala.

Francie mi nepřinesla jen zlé vzpomínky, ale dnes už je pro mě vzdáleným snem. Když mi bylo šestnáct a všechno se zdálo možné, myslela jsem si, že tu chci bydlet, dnes už ale vím, že svůj život nejspíš dožiju v Kanadě. A i když je v necelých pětadvaceti letech ještě trochu brzy plánovat

cokoli ohledně budoucnosti, jsem si téměř jistá, že dům mé tety nikdy nebude mým skutečným domovem.

Ještě jednou se podívám na přišroubovanou tabulku a jen stěží mi dochází, že se mi celý život převrátil naruby a se staženým hrdlem se ho snažím znovu postavit na nohy.

Pro dnešek už toho bylo dost.

Vrátím se zítra.

2

Adam

UZÁVĚRKA A PROKLETÍ

„Lafayei, Girondin nás nechal ve štychu, přebíráš jeho práci!“

Hromada papírů, kterou mi šéf hodí na stůl, plesk-ne a odmrští prázdný kelímek od kafe. Vytřeštím oči.

„Cože? To nemáš nikoho jinýho? Od zítřka mám mít dovolenou, copak si nevzpomínáš?“

„Jo, ale to nemá na nic vliv, nikoho jinýho prostě nemám. Listopadová uzávěrka tý reportáže, co půjde na web, je za pět tejdnů, takže na dotažení máš čtyři, i se vším ostatním. Času máš habaděj.“

„To je vtip? Víš, na kolika věcech teď naráz dělám?“

„Stejně jako všichni ostatní, Lafayei, stejně jako ostatní. Vyřiď si to na personálním a změň si termíny, pokud ne-

chceš makat o dovolený.“

„To myslíš vážně? A co kdybych už měl někde rezervaci?“

„A máš?“

Pokrčím rameny. Samozřejmě že ne, měl jsem v plánu se jen flákat v domě u našich v Lacanau. Fakt mě štve.

„Výborně!“ zajásá šéf, který mě zná až příliš dobře. „Tady máš Girondinovu flashku s rozvržením jednotlivejch stránek, tiskovou zprávou a vším, co už připravil. Dal nám svolení, že to můžeme použít. Nechal nás v tom na poslední chvíli, to se prostě nedělá. Ostatně s tím jeho jménem se vsadím, že je fanoušek Bordeaux, a tím se to všechno vysvětluje!“

Promluvil Pařížan, co dodat… Rád bych si přisadil a řekl mu, že s externisty je to vždycky stejná písnička, ale raději ne. Ať už fandí Bordeaux, nebo ne, kdyby jim lépe platili, tohle by se nestávalo. Nakonec to samozřejmě vzdám.

„Fajn, postarám se o to, tohle mi ale dlužíš.“

„Jo, jasně,“ prohodí a mizí ve své kanceláři, jediné místnosti na celém patře, která je úplně uzavřená, zatímco zbytek pracuje v open space.

Přesně z toho důvodu pracuju z domova a dnes ráno jsem měl udělat přesně totéž co jindy. Byl jsem hlupák.

Julien Da Silva založil *La Passerelle* před dvaceti lety. Nejde o klasickou redakci, ale o uskupení novinářů jak na volné noze, tak i stálých zaměstnanců, kteří chrlí články pro tisk. Je nás dvanáct a píšeme pro většinu populárních novin a časopisů. *Le Figaro, Le Monde, L’Express, Elle, Le Point, Marie-Claire…* Situace je často napjatá, protože i když se na nás externisté vykašlat můžou, *La Passerelle* si nemůže dovolit ke svým klientům stejný přístup. Smlouvy podepsané s velkými mediálními skupinami neumožňují

žádné kličky, takže důsledky by mohly být hodně nepříjemné. Stačí o den překročit termín odevzdání a naskakují penále. Je tedy jasné, že Da Silva nemá čas hledat někoho jiného, a jestli to padlo na mě, tak jen proto, že jsem to měl mít na starosti už od začátku.

Strašidelné domy jsem přihrál Girondinovi, hned když se tady objevil, protože jsem neměl ani nejmenší chuť se jimi zabývat, zatímco jeho vyloženě nadchlo objíždět stavení po celé Francii a hledat v nich duchy. Já na to nejsem stavěný, z těchhle ezoterických bludů se mi zvedá žaludek.

Pro Da Silvu už dělám pět let, je to moje první novinářská práce. Umí v tom chodit, takže se mu podařilo uspět ve světě plném žraloků. Má neuvěřitelně vysoké nároky, ale není to špatný šéf – sází na loajalitu a spolehlivost. Jen si nemyslím, že jsem kdy potkal někoho tak vystresovaného a hyperaktivního, jako je on. Nikdy jsem ho neviděl minutku jen tak odpočívat a nic nedělat. Dokonce i u oběda musí nutně s někým telefonovat. Pauza na kafe? Na telefonu. Toaleta? Na telefonu. Máme spolu někde schůzku? Desetkrát přijme hovor. Stal se z toho náš interní vtípek, všichni mu přezdívají Operátor.

„Fontaine, za třicet minut mám pracovní oběd!“ zařve, když vychází ze své prosklené kukaně. „Článek pro *Science et Vie* budu mít na stole, než se vrátím, jasný?“

„Provedu, šéfe!“ odpoví mu jeden z mých kolegů ve vojenském stylu, což mě rozesměje. Da Silva si přeje, abychom mu říkali šéfe, zatímco on nikdy nikoho neoslovuje vlastním jménem, to je pravidlo. Prý mu to dodává image Američana. Když už ho ale člověk přistihne, že někoho osloví jménem, pak má na telefonu ženu, kterou se snaží svést, nebo leští kliky nějakého klienta. Je to filuta, o kte-

rém to všichni vědí, a má pěkně prořízlou pusu, to proto mu podnik tak dobře šlape. Kvůli tomu a kvůli jeho sladké tyranii. V jeho případě je protimluv vždy na místě.

Zírám na flash disk, který se se mnou rozhodně nebude hádat, a připojím ho k počítači. Jestli Girondina potkám, vystřelím ho na oběžnou dráhu.

Když procházím jeho soubory, oddechnu si. Rozhodně se neflákal. Už navštívil několik domů, nafotil je a sepsal poznámky. Ovšem při pomyšlení, kolik záhadologických nesmyslů budu muset přechroustat, skřípu zuby.

Na seznamu jsou ještě tři šlechtická sídla, která nestihl navštívit. Jedno postavené na slaných loukách v zátoce řeky Sommy, další je v Berry uprostřed ladem ležícího pozemku zarostlého křovím a třetí v jedné vesnici v kraji Creuse.

Když čtu o posledním z jmenovaných, rozsvítí se mi – málem bych zapomněl. Bylo to na začátku července, když jsem přebíral složku, ještě než jsem ji předal Girondinovi. Tisková mluvčí *La Passerelle* vydala výzvu v místních novinách několika departmentů, aby lidé poslali svá svědectví. A mezi všemi těmi zprávami, které jsme obdrželi, byla i výpověď od Renaty Clavreuilové. Tiskovou mluvčí jsem okamžitě poprosil, aby nám s ní domluvila schůzku. Nemohla mě přijmout dřív než sedmnáctého října, což mi připadalo zvláštní, ale souhlasil jsem, protože jsem tu dámu znal.

Než si moji rodiče koupili vilu v Lacanau, vlastnili chalupu v Cornehotte v departementu Creuse. Taková zapadlá vesnice uprostřed kraje proslulého malíři, kam jsme jezdili každé léto. Renata Clavreuilová byla umělkyně a bydlela na starém panském sídle, kde měla čerstvě zrekonstruované přízemí. Koupila ho, aby se mohla po-

starat o svou nemocnou matku.

Byla tak trochu místní celebrita, ale hlavně to byla teta Phèdre, mé první prázdninové lásky. Mé vůbec první lásky, mého skutečného poprvé. Bylo to v roce 2016, mně bylo sedmnáct a jí šestnáct.

Phèdre trávila v Cornehotte pět týdnů a její babička umírala. U nich doma to štěstím zrovna nepřetékalo, ale Phèdre chtěla myslet i na jiné věci a já tam byl – volný a zamilovaný.

Na to léto si vzpomínám s určitou nostalgií. Nevěděli jsme o sobě téměř nic, ale byli jsme stále spolu, neobratně jsme se milovali na seně ve staré opuštěné stodole, neustále jsme se líbali. Jednou dokonce v noci utekla z domu, aby se se mnou sešla u řeky Creuse. Chtěli jsme spát pod širákem. Šla na nás taková zima z vlhké trávy, že jsme to po dvou hodinách vzdali. Když jsem jí pomáhal dostat se zpátky otevřeným oknem v jejím pokoji v přízemí, už tam na ni trpělivě čekala její máma usazená na posteli. Myslím, že mě neměla moc ráda a po téhle příhodě už vůbec ne. Svou dceru vychovávala sama a skoro nikdy se nesmála. Člověk by řekl, že pro ni slunce nikdy nevycházelo. A mezi ní a sestrou panovalo obrovské napětí. Pokaždé, když jsem přišel, vmetly si nějakou jízlivost nebo spolu téměř nemluvily. Atmosféra tam byla zvláštní.

Potom Phèdřina babička zemřela a moje prázdninová láska se vrátila ke svému životu v Kanadě, aniž by se se mnou rozloučila. Bez jediného slova, jako bych nikdy neexistoval. Tehdy jsem poznal tvrdou realitu života a naučil se lidem nedůvěřovat.

Samozřejmě jsem o ní už nikdy neslyšel, takže když jsem v podkladech spatřil jméno její tety, skoro jsem tomu ne-

mohl uvěřit.

Říkám si, co se s ní asi stalo. Kolik jí dnes bude? Dvacet čtyři nebo pět? Už si nevzpomínám na datum jejího narození. Určitě zůstala v Kanadě, možná s někým žije, nebo je z ní zahořklá osamělá bytost jako ze mě. Přiznávám, že jsem ji několikrát hledal na sociálních sítích, ale bezvýsledně. Vzpomínám si, že neměla ráda nové technologie, což bylo pro dívku jejího věku zvláštní, dokonce nevlastnila ani mobilní telefon. Zato ale měla ty nejkrásnější zelené oči, jaké jsem kdy viděl, dlouhé vlnité kaštanově hnědé vlasy, pihy roztroušené po nose i tvářích a hezky opálenou pleť. Tvrdila, že je moc tlustá, mně ale přišla nádherná.

„To nikdy nestihnu dopsat včas," mumlá si Fontaine za počítačem. „S těmi články na poslední chvíli už mě fakt štve."

Ušklíbnu se. Další oběť Juliena Da Silvy.

„Člověk se pořád něco učí, kamaráde. Kolik slov?"

„Čtyři tisíce a mám totální zásek."

„Nechceš si to se mnou vyměnit a vzít si článek o strašidelnejch domech?"

Vidím jeho škleb.

„Kolik slov?"

„Dva tisíce a několik schůzek s majiteli těch domů. Úúúú! Neláká tě snad malej výlet ve stylu *American Horror Story*?"

Vybuchne smíchy.

„To radši chcípnu touhle dřinou! Zlatej vědeckej pokrok proti paranormálnu."

Fontaine sem přišel před rokem čerstvě po škole a vždycky si vyžere téma o umělé inteligenci. Naposled psal článek o AI, která dokáže z fotografie placenty odhalit mož-

né vrozené vady u novorozenců. Dva dny tady ustavičně brblal, že lidstvo si hraje na Boha a budou z toho jen problémy.

Místností proletí papírová koule a přistane Fontainovi na stole. Rozbalí ji, zašklebí se a otočí se na kolegu, který se řehtá vzadu. Pak mi ukáže, co na papíru stojí: vzoreček $E = mc^2$ v srdíčku.

Zasměju se a vrátím se ke své práci.

Procházím složku a všímám si, že Girondin už si s majiteli domluvil několik schůzek. První je zítra v Berry, další příští středu v Somme. Hezky uprostřed mojí dovolené. Přece jen mám chuť si to s ním vyřídit.

Čtu si poznámky od tiskové mluvčí: V sídle v Berry prý straší bývalý kuchař. Nikdo tam padesát let nežije, ale podle podkladů je při každém vstupu slyšet zvuk ostří nože broušeného o ocílku. Bu bu bu!

Co se týče usedlosti v zátoce řeky Sommy, tam prý sídlí duch, který dvakrát do roka zaplaví pole i budovu. Mám chuť se smát, když mi dojde, že dům stojí přesně uprostřed slaných luk a dotyčné strašidlo se nazývá vysoký příliv. Dům je pravděpodobně vystaven rozmarům mořského cyklu starého jako lidstvo samo.

Pokud jde o sídlo v Cornehotte, kde mám naplánovanou schůzku sedmnáctého října a byl jsem tam už jako kluk, tam má strašit opravdu mocný duch. Člověk v tom domě prý vnímá něčí přítomnost a silnou auru pociťuje zejména za nocí, kdy vládne úplněk. No to mě podržte… V každém případě mě udivuje, že se madam Clavreuilová na *La Passerelle* obrátila. Je pravda, že mi její dům vždycky připomínal zašlé sídlo z Disneyho filmů, ale její neteř se nikdy nezmínila, že by v něm strašilo nebo že by se tam děly podivné věci. Koneckonců ať už nás pozvou do jakéhokoli

domu, opravdu se v nich děje něco podivného? Většina lidí si prostě jen vymýšlí něco, co neexistuje, a z pištění myší dělají chrastění řetězů nějakého přízraku. Kolik z nich si domluví schůzku s nějakým šarlatánem, aby jim přišel vymítat z domu ďábla? Přitom kdyby budovu pořádně prohledali, zjistili by, že jsou jen obětmi přemnoženého hnízda hlodavců.

Opřu se o židli a protáhnu se.

Cornehotte! Nemůžu uvěřit, že se tam znovu podívám. Od mého románku s Phèdre jsem tam byl jen jednou v říjnu roku 2018, když naši prodávali chalupu. Strávili jsem tam celé podzimní prázdniny a balili jsme krabice. Pak jsem zcela bez lítosti dal vesnici definitivní sbohem a nechal jsem za sebou skutečný přízrak, který mě pronásledoval v myšlenkách dospívajícího kluka: přízrak Phèdre Demayové.

Nikdy se nedozví, kolikrát jsem tehdy přemáhal chuť zajít za její tetou a poprosit ji, aby mi dala její adresu. Byl jsem mladý, ale měl jsem svou hrdost. Pokud si ta holka vyhodnotila, že mi neřekne o svém odjezdu, pak to znamenalo, že už mě nikdy nechtěla vidět.

No tak, dost bylo vzpomínek. Adame, kamaráde, máš před sebou kupu práce a musíš naplánovat tři výjezdy.

„Uzávěrka a prokletí!“ jak se tady u nás říká. Girondine, fakt ti pěkně děkuju.

3

Phèdre

ČARODĚJKA

4. říjen

Mezi Guéretem a Cornehotte už nejezdí vlak, takže jsem po snídani musela jet autobusem ve čtvrt na jedenáct. Takhle jsem to neplánovala, ale nemělo smysl nechávat si auto z půjčovny, když jsem po tetě zdědila SUV.

Jistě odpočívá v garáži.

Za oknem se míhá krajina Creuse. Louky, pole, háje, kilometr za kilometrem, aniž by člověk zahlédl jediné lidské stavení. Ne náhodou se téhle zeměpisné oblasti říká prázdná diagonála. Prý je tady dokonce čtyřikrát víc krav než obyvatel.

Jediné místo, které znám a připadá mi podobné, je Kanada. V některých odlehlých oblastech musíte jet autem přes pět hodin, abyste narazili na město. Rozlohou a pod-

nebím se to samozřejmě nedá srovnat, ale Creuse, štědrý a autentický kraj, na mě působí stejným dojmem.

Teta vždy říkávala, že Cornehotte je pro ni zdrojem inspirace a klidu nezbytným pro jejího tvůrčího ducha. V údolí ze stejného důvodu pobývala spousta umělců. Je třeba říct, že krajina je zde neobyčejná, kopce hrají tisíci barev, pod nimi se vlní údolí, rozkládají se remízky a potůčky… Většina vesnic nemá víc než pět tisíc obyvatel, přičemž lidé v důchodovém věku tvoří čtyřicet procent populace. Jedno je jisté – lidé se sem nehrnou. Ale já, když jsem byla ještě puberťačka, bych se za tuhle možnost klidně upsala ďáblu.

Na rtech mi vytane letmý úsměv, který mě samotnou překvapí. Láska by mě tenkrát dohnala k čemukoli, ale realita a zející prázdnota, kterou ve mně zanechala, mě naštěstí velmi rychle přivedly k rozumu.

Autobus dorazí do Cornehotte za třicet pět minut a zastaví před poštou. Skvostná kamenná budova s mřížemi v oknech musela těmto účelům sloužit odnepaměti soudě podle vytesaného nápisu: Pošta. Telegraf. Telefon. Linka Limousin. Cornehotte, to je ryzí opravdovost…

Z autobusu se vysoukám i s objemným kufrem a baťůžkem na zádech. Nejsem si jistá, jestli tu bundu, kterou jsem měla na sobě při odletu z Montrealu, budu tady vůbec potřebovat. Je skoro jedenáct a už je dvacet stupňů. Není se čemu divit, protože tady umí být podzim milosrdný – na to už jsem dávno zapomněla.

Cesta k domu mi bude trvat dobrých dvacet minut, a tak se vydávám směrem k centru. Je tady oproti včerejšku neobvyklé množství aut a má to svůj důvod – v sobotu se tady totiž konají trhy.

Náměstí u radnice vzaly útokem modré, žluté a pruhované plachty rozprostřené všude kolem, aby chránily stánky před sluncem. Kufr nekufr, rozhodnu se náměstí neobcházet a vychutnám si ten požitek uprostřed stánků se sezónním ovocem a zeleninou, květinami, kořením, sýry a pečivem. Dokonce už prodávají i jedlé kaštany. Vyvolávání trhovců, drkotání nákupních vozíků po dlažebních kostkách, hloučky korzujících lidí a hostina plná vůní… Během necelé minuty jsem obklopená typickou francouzskou atmosférou a neodolám pokušení koupit si dvě tři maličkosti od místních výrobců.

Vyberu si kousek bramborového koláče a lískooříškový dort, které jsou hitem letošního podzimu. Pak se zastavím u pekaře, koupím si venkovskou bagetu, která mi tolik chyběla, a nakonec u sýraře vyberu jeden kulaťoučký gouzon. S taškou v ruce a úsměvem na rtech opouštím trhy, nadšená, že mám vše potřebné pro první pohoštění v sídle.

Vydám se zkratkou, která je příhodná pro pěší, a odbočím do malé jednosměrky. S otevřenou pusou se zastavím před zářivými květinami zdobícími okenní parapety, oranžovými chryzantémami a žlutými brambořík. To chtělo odvahu. Jsou to podzimní rostliny, které se obvykle dávají na hroby, protože dobře odolají mrazu. Musím ovšem uznat, že kombinace s vykukujícími mochyněmi je opravdu krásná, dodává okolí cosi hřejivého i překvapivého zároveň. A kousek dál se po zdi pne psí víno, které už začíná žloutnout. Tahle ulice je naprosto úchvatná a vím, že ve vesnici je takových daleko víc. Cornehotte má v sobě starosvětské kouzlo, které by dokázalo svést každého.

Kráčím po úzkém chodníku a procházím okolo obchůdku, který tady za mého mládí nebýval. Je to jediný obchod v této ulici. Čarodějka.

Výloha je vskutku zajímavá: tarotové karty, kyvadla, kadidlo, kameny, knihy o posmrtném životě, svíčky… Nikdy bych nevěřila, že v Cornehotte narazím na ezoterický krámek, a říkám si, jak moc sem asi chodí zákazníci. Skloním se, abych lépe viděla dovnitř, ale není tam rozsvíceno. Ze zvědavosti hledám na dveřích otevírací dobu – od úterý do neděle dopoledne. A hned vedle visí papír s nápisem: „Hledáme prodavače nebo prodavačku na tři dopoledne v týdnu – středa, čtvrtek a neděle."

Už už se chystám jít dál, když mě zastaví cinknutí zvonečku. V otevřených dveřích stojí vysoká štíhlá dáma s prošedivělými vlasy staženými do ležérního drdolu vysoko na temeni. Má oči tak průzračně modré, že mě okamžitě upoutají.

„Phèdre Demayová? Renatina neteř?"

Překvapením sebou trhnu.

„Ano… A vy jste?"

„Élisabeth Pinetová, majitelka obchodu, ale říkejte mi Babeth! Vaše teta byla moje velmi blízká přítelkyně, přijměte mou upřímnou soustrast."

Takhle situace je vždycky trochu trapná, zejména když se vás smrt zesnulé ve skutečnosti nijak nedotkla, ale snažím se zachovat důstojnost.

„Děkuju. Máte moc hezký krámek."

Rozesměje se tak křišťálovým smíchem, že kdybyste zavřeli oči, mohli byste si myslet, že se směje dospívající dívka.

„Hezký, to si nejsem jistá, ale rozhodně zajímavý, nebo ne?"

„To přinejmenším. Jak dlouho už ho tady máte?"

„Asi deset let, po smrti manžela. Chcete se podívat?"

Hledím do prostoru za ni, všechno je zahaleno v šeru.

„Ale ne, nechci vás zdržovat.“

„Nezdržujete,“ ujišťuje mě její široký úsměv, „jen jsem tady trochu uklízela. V sobotu ráno jsou všichni na trzích, člověk tu nezahlédne živou duši. I tak sem chodím vždycky hodně brzo po ránu, je tu klid! Pojďte dál, prosím.“

Má takovou radost, že si může s někým popovídat, že si ji netroufám odmítnout.

Uvnitř jsou sošky všeho druhu, grimoáry, runy, vykládací karty, svazečky sušené šalvěje a všechno ostatní, co člověk potřebuje, aby se mohl napojit na čtvrtou dimenzi. Tahle čarovná směsice dokázala lidi omámit už od počátku věků. Bavím se.

„Máte hodně zákazníků?“

„Liší se to podle období. Blíží se Samhain a obchod bude pod náporem zakázek praskat ve švech. Proto hledám někoho na výpomoc,“ upřesňuje. „V mém věku je taková zátěž už naprosto nezvladatelná. Samhain, říká vám to něco?“

Přikývnu.

„Žiju v Kanadě a Halloween je pro nás důležitý svátek.“

„Aha, ale tohle není svátek, zlatíčko, je to rituál, přechod ze světla do stínu, symbol konce jednoho cyklu a začátku druhého. Samozřejmě ho můžeme slavit, ale především ho musíme uctívat, protože hranice mezi naším světem a Sídhem, oním světem, je tenká. Bylo by velmi neuvážené podceňovat jeho moc a nerespektovat pravidla předků. Budete-li ho přehlížet, zažijete nejhorší zimu svého života.“

Nasadím křečovitý úsměv. Nevěřím tomu ani za mák.

„No, tak já nezapomenu zapálit svíčky!“

„Vyzdobit si stůl vůbec není špatný nápad, protože Samhain značí konec sklizně a začátek budování zásob

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Tajemství sídla Little Balmoral*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.